

κάλλιον ὅτι μαντεύω, ὅτι αἰσθάνομαι ἐν τῷ σκότει
τὸν φρικτὸν, τὸν κατακινὸν ἐκεῖνον γέλωτά της . . .

Οἱ ὀφθαλμοὶ μου διεστάλθησαν . . . ψυχρὸς ἰδρὸς
ἐκόλλησε τὰς τρίχας τῆς κόμης μου ἐπὶ τοῦ μετώ-
που καὶ τῶν μνηίγγων μου . . . ἡ ἀναπνοή μου διε-
κόπη . . . Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐπὶ ἐλόκληρον στιγμήν,
ἐν τῇ σιγῇ ἐκεῖνῃ, ἤσθάνθη τὴν καρδίαν μου πάλ-
λουσαν τόσῳ βίαιως, ὥστε ἤθελε νὰ διαρραγῇ . . .
Εἶτα δὲ, γονυπετὴς ἐπὶ τῆς κλίνης, ἐνθυμοῦμαι ὅτι
τὴν εἶδον προσεγγίζουσαν βραδέως, ἀπειλητικῶς . . .
Εἶτα αἱ ἀναμνήσεις συγγέονται . . . καὶ αἰσθάνο-
μαι ἀκόμη τὴν ἀρρητον ἐντύπωσιν παγετώδους ἀ-
σπασμοῦ . . . τὴν ἐντύπωσιν τοῦ πάγου τοῦ τάφου.

Καὶ ὅμως, τὴν ἀγαπῶ ἀκόμη τὴν Ἄδαν, καίτοι
δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ τὴν μορφήν της, καίτοι
μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ παρεμβάλλεται τὸ φοβερὸν
φάντασμα, ὅπερ εἰς αὐτὴν μὲν ἀφῆρσε τὴν καλλο-
νήν, εἰς ἐμὲ δὲ τὸ λογικόν !

Μετ' ὀλίγα λεπτά, ἐγὼ, ὁ γαλήνιος παρατηρη-
τῆς τοῦ ἑαυτοῦ μου, περιβεβλημένος τὸ σιδηρὸν ἐσω-
κάρδιον, θὰ παλαίσω κατὰ τῆς σκιᾶς ταύτης, ἣν
αἰσθάνομαι προσεγγίζουσαν, κυριεύουσαν τὸν νοῦν
μου, ταράττουσαν τὸ λογικόν μου ! . . .

Μιλάνον, 88

A. Γ. ΒΙΑΓΚΗ

(Ἐκ τοῦ προσεχῶς ἐκδόθησομένου βιβλίου : Ἡ
κρίσις ἐν τῇ παραφροσύνῃ).

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ ΡΟΖΕΤΟΥ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἐδγάρδου Πόε. Μετάφρ. Κ. Ι. Πρασσά)

(Συνέχεια)

«Ὁλόκληρος αὕτη ἡ παράγραφος φαίνεται ἤδη
ἡμῖν ὡς ἄθροισμα ἀσυνεπῶν καὶ ἀσυναρτήτων ἰδεῶν.
Ἡ πείρα δὲν διδάσκει πάντοτε ὅτι διὰ τὴν
ἀποσύνθεσιν τῶν σωμάτων τὴν ἐπαρκῆ πρὸς ἀνάδυ-
σιν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, ἀπαιτεῖται ὠρι-
σμένον χρονικὸν διάστημα. Ἦτε ἐπιστήμη καὶ ἡ
πείρα, ἀμφότερα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ ἐποχὴ τῆς
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀναδύσεως τῶν πτωμάτων εἶνε
καὶ δέον νὰ εἶνε ἀόριστος. Ἄλλ' ἐπιθυμῶ νὰ ἐπι-
στήσω τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τῆς διακρίσεως με-
ταξὺ πτωμάτων ἀπλῶς πεπνιγμένων καὶ πτωμάτων
ριφθέντων ἐν τῷ ὕδατι εὐθὺς μετὰ βίαιον θάνατον.
Καίτοι ὁ συντάκτης παραδέχεται τὴν διάκρισιν ταύ-
την, ἐν τούτοις ἐπάγει ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις
ὑπὸ τὴν αὐτὴν κατηγορίαν. Βίδομεν τινι τρόπῳ ὁ
ὄγκος τοῦ σώματος τῶν ἀπλῶς πνιγόμενων καθίστα-
ται βαρύτερος τοῦ ἐκτοπιζομένου ὕδατος, καὶ ἐδεί-
ξαμεν ἐκεῖ, ὅτι δὲν θὰ καταβυθίζετο ποσῶς ὁ πνιγὸς
ἂν μὴ οἱ βραχιόνες του ἔχει: ἀνόμουν ἄνωθεν τῆς ἐπι-

φανείας τοῦ ὕδατος καὶ ἂν μὴ κατέβαλλεν οὗτος
ὑπὸ τὸ ὕδωρ προσπαθείας ὅπως ἀναπνεύσῃ, αἰτινες
ἐπέτρεψαν εἰς τὸ ὑγρὸν ν' ἀντικαταστήσῃ ἐντὸς τῶν
πνευμόνων τὸν πληροῦντα αὐτοῦ ἀέρα. Ἄλλ' αἱ κι-
νήσεις αὗται καὶ προσπαθείαι οὐδὲν κοινὸν ἔχουσι
πρὸς σῶμα ριφθὲν ἐν τῷ ὕδατι κατόπιν
βιαιίου θανάτου. Οὕτω, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτη
περιπτώσει, γενικὸς ἐπικρατεῖ κανὼν, ὅτι
τὸ σῶμα δὲν καταβυθίζεται ποσῶς,
πράγμα ὅπερ ὁ Ἄστῆρ προφανῶς ἀγνοεῖ. Τότε δὲ,
καὶ τότε μόνον, τὸ πτώμα τοῦτο ἐξαφανίζεται ἐντὸς
τοῦ ὕδατος, ὅποταν ἡ ἀποσύνθεσις προχωρήσῃ ἐπὶ
τοσοῦτον, ὥστε αἱ σάρκες ἀποσπασθῶσι τῶν ἁστέων.

«Καὶ τώρα τί θὰ σκεφθῶμεν περὶ τῆς γνώμης, ὅτι
τὸ ἀνευρεθὲν πτώμα δὲν δύναται νὰ εἶναι τὸ τῆς Μα-
ρίας Ροζέτου, καὶ τοῦτο διότι ἀνευρέθη μετὰ τὴν
πάρουσαν τριῶν μόνον ἡμερῶν; Ἐὰν μὲν ἐπνίγη, δὲν
κατεποντίσθη, καθότι ἦτο γυνή: καὶ ἐὰν δὲ εἶχε
καταποτισθῇ, ἠδυνήθη ν' ἀναφανῇ μετὰ παρέλευ-
σιν εικοσιτεσσάρων ὡρῶν. Οὐδεὶς ὅμως θεωρεῖ αὐτὴν
ἀπλῶς πνιγεῖσαν: καὶ ἐὰν, πρὶν ἢ ριφθῇ ἐν τῷ πο-
ταμῷ ἐφονεύθη, ἔμεινεν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπιπλέ-
ουσα καὶ ἦτο δυνατόν ν' ἀνευρίσκε τις αὐτὴν πολὺ
ἐτι ἐνωρίτερον.

Ἄλλ' ἐὰν, λέγει ὁ Ἄστῆρ, τὸ σῶμα μετὰ τὸν
φόνον ἐτηρεῖτο ἐπὶ τῆς παραλίας μέχρις ἐσπέρας τῆς
τρίτης, θ' ἀνευρίσκετο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἔχνος τι τῶν
δολοφόνων».

Ἐνταῦθα δυσχερὲς εἶνε ν' ἀντιληφθῇ τις εὐθύς
ἐξ ἀρχῆς τὴν πρόθεσιν τοῦ γράφοντος. Προσπαθεῖ οὗ-
τος νὰ προδιαθέσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου ἐναν-
τίον ἐκείνου, ὅπερ θεωρεῖ ὡς πρόσκομμα ἐπὶ τῆς θεω-
ρίας του, τοῦ ὅτι δηλ. τὸ πτώμα, μεῖνεν δύο ἡμέ-
ρας ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, ὑπέστη ἀποσύνθεσιν ταχεῖαν, τα-
χυτέραν ἢ ἐὰν διήρχετο τὸ διάστημα τοῦτο ἐν τῷ
ὕδατι. Σκεπτόμενος ὅτι ἐὰν τοιοῦτό τι συνέβη, τότε
καὶ μόνον τὸ πτώμα θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιπλέῃ τοῦ
ὕδατος τὴν Τετάρτην, σπεύδει ν' ἀποδείξῃ, ὅτι τὸ
πτώμα δὲν εἶχε παραμείνει ἐπὶ τῆς ἀκτῆς: διότι,
ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θ' ἀνευρίσκετο ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἔχνος τι τῶν δολοφόνων. Ὁ συλλο-
γισμὸς οὗτος θὰ κινήσῃ βεβαίως τὸν γέλωτα ὑμῶν.
Ἄδυνατεῖτε νὰ κατανοήσητε, ὡς ἐπίσης καὶ ἐγὼ,
πῶς ἡ μάλλον ἢ ἡττον μακρὰ διαμονὴ τοῦ
πτώματος ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἠδύνατο νὰ πολλαπλα-
σιάσῃ τὰ ἔχνη τῶν δολοφόνων.

Ἐν ἐφημερίς ἐξακολουθεῖ: «Καὶ τέλος, λίαν ἀπί-
θκον εἶνε ὅτι ἐρίφθη τὸ πτώμα ἐν τῷ ὕδατι χωρὶς
βάρος τι, ἵνα παρασύρῃ αὐτὸ, ἐν ᾧ κακοποιοὶ ἐκτε-
λέσαντες δολοφονίαν ὁποῖα ἡ ὑποτιθεμένη, ἠδύνατο
λίαν εὐκόλως νὰ λάβωσι τὴν πρόνοιαν ταύτην».

«Παρατηρήσατε ἐνταῦθα τὴν γελοῖαν τῶν ἰδεῶν
σύγχυσιν! Οὐδεὶς, οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἄστῆρ, ἀμφι-
σθετεῖ, ὅτι ἐπὶ τοῦ πτώματος ἐτελέσθη πρότερον
δολοφονία, καθότι τὰ ἔχνη τῆς βίας εἶνε ὀφθαλμο-
φανῆ. Ὁ μόνος τοῦ Ἄστερος σκοπὸς εἶνε, τὸ νὰ
καταδείξῃ, ὅτι τὸ πτώμα δὲν εἶνε ἡ Μαρία. Ἐπι-
θυμεῖ νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἔχει δολο-
φονηθῇ, ὅχι ὅμως καὶ ὅτι τὸ πτώμα δὲν ἀνήκει εἰς

πρόσωπον προηγουμένως δολοφονηθέν. Ἐν τούτοις, ἐκ τῆς παρρησιαστικῆς του δὲν ἐξάγεται, εἰμὴ τὸ τελευταῖον μόνον. Ἴδου ὅτι οὐδὲν βῆρος εἶνε προσηρημένον ἀπὸ τοῦ πτώματος, ἐν ᾧ δολοφόνου, ρίπτοντες πτώμα ἐν τῷ ὕδατι, οὐδέποτε θά ἤμέλουν νὰ προσαρτήσωσι τοιοῦτο. Ἄρα, δὲν ἔχει ριφθῆ ἐκεῖ τὸ πτώμα ὑπὸ δολοφόνων. Αὐτὸ καὶ μόνον εἶνε πᾶν τὸ μέχρι τοῦδε ἀνακαλυφθὲν, ἐὰν πράγματι ἀνεκαλύφθη τι διὰ δὲ τὸ περὶ ταυτότητος ζήτημα, οὐδεμία ἐγένετο ἐξακρίβωσις, καὶ ὁ Ἄστέροσ πολὺν καταβάλλει κόπον ἵνα ἤδη ἀναίρησῃ ὅ,τι πρὸ μικροῦ ἐτι ὑπεστήριζεν. «Ἐἴμεθα ὅλως πεπεισμένοι, λέγει, ὅτι τὸ ἀνευρεθὲν πτώμα ἀνήκει εἰς γυναῖκα δολοφονηθεῖσαν προηγουμένως».

«Καὶ δὲν εἶνε αὕτη ἡ μόνη περίπτωσις, εἰς τοῦτο ἰδίως τὸ μέρος τοῦ θέματος, καθ' ἣν ὁ ἡμέτερος ἀρθρογράφος ἀντιφάσκει, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοῇ, πρὸς τὰς ἰδίας ἐαυτοῦ κρίσεις. Ὁ προφανὴς του σκοπὸς εἶνε, ὡς ἔχω εἶπει, ἡ ὅσον οἶόν τε πλείοστὰς σμίκρυνσις τοῦ ἀπὸ τῆς ἐξαφανίσεως τῆς Μαρίας μέχρις ἀνευρέσεως τοῦ πτώματος χρονικοῦ διαστήματος. Ἐν τούτοις, τὸν βλέπομεν ἐπιμένοντα, ὅτι εἶδε τὴν νεάνιδα ἀφ' ἧς στιγμῆς αὕτη ἐγκατέλιπε τὴν μητρικὴν οἰκίαν. «Οὐδεμίαν, λέγει, κατάθεσιν ἔχομεν δεικνύουσαν, ὅτι ἡ Μαρία Ροζέτου, ὑπῆρχεν ἐτι μεταξὺ τῶν ζώντων μετὰ τὴν ἐνάτην ὥραν, κυριακὴν 22 Ἰουνίου».

«Τὸ ἐπιχείρημά του αὐτὸ θίγει ἀκριβῶς τὴν πορείαν τῆς ὑποθέσεως, καὶ κάλιον θά ἐπραττεν ὁ συντάκτης τοῦ Ἄστέροσ ἀποσιωπῶν τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ζητήματος διότι, ἐὰν τυχὸν παρουσιαζέτο τις, λέγων, ὅτι εἶδε τὴν Μαρίαν κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τὴν τρίτην, τὸ ἐν λόγῳ διάστημα θά ἐσμικρύνετο σημαντικῶς, καὶ συμφῶνως πρὸς τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι τοῦ ἀρθρογράφου, θά ἐσμικρύνετο ὡσαύτως καὶ ἡ πιθανότης περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ πτώματος μετὰ τῆς ἐργάτιδος. Εἶνε προσέτι κωμικὴ ἡ μετὰ σταθερᾶς πεποιθήσεως ἐπιμονὴ τοῦ Ἄστέροσ ὡς πρὸς τοῦτο.

«Ἐξετάσατε ἤδη ἐκ νέου τὸ μέρος τοῦ συλλογισμοῦ, τὸ πραγματευόμενον τὴν παρὰ τοῦ Μπωβαί ἀναγνώρισιν τοῦ πτώματος. Ὁ Ἄστέροσ φαίνεται προφανῶς συλλαμβάνων ὑποψίαν διὰ τὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονος τριχῶσιν. Ὁ κ. Μπωβαί, μὴ ὄν μωρός τις, ἐν τῇ πιστοποιήσει περὶ ταυτότητος τοῦ πτώματος, δὲν θά ἤρκειτο εἰς μόνην τὴν ἐνδείξιν τῆς ἐπὶ τοῦ βραχίονος τριχῶσεως, καθότι οὐδεὶς βραχίων στερεῖται τριχῶσεως. Ἡ γενεὴ κὸ τῆς τῶν ἐκφράσεων τοῦ Ἄστέροσ εἶνε καθαρὰ διςτροφὴ τῶν καταθέσεων τοῦ μάρτυρος. Ἀφ' οὗ ὁ τελευταῖος οὗτος παρέσχε τὴν τριχῶσιν ὡς ἴδιον γνώρισμα, θ' ἀπέβλεψεν ἀναμφιβόλως εἰς χαρακτηριστικὰ εὐλογα πρὸς ἐνδείξιν τῆς ταυτότητος, εἰς τὸ χρῶμα αὐτῆς, τὴν ποσότητα τῶν τριχῶν τὸ μήκος ἢ τὴν θέσιν.

«Ἡ ἐφημερίς λέγει: «Ὁ ποῦς αὐτῆς ἦτο μικρὸς — ὑπάρχουσι τόσοι μικροὶ πόδες. Ὁ καλτσοδέτης καὶ τὸ ὑπόδημά της οὐδεμίαν ἀπόδειξιν δύνανται νὰ παρέξωσιν ἀμφότερα τὰ εἶδη ταῦτα πωλοῦνται

κατὰ δέματα. Τὸ αὐτὸ δὲ λέγομεν καὶ περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ πῖλου ἀνθῶν. Ὅ,τι πρὸ πάντων ἐπαυξάνει τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Μπωβαί, εἶνε ἡ πόρπη τοῦ καλτσοδέτου, ἐραμμένη βαθύτερον ἵνα σμικρύνῃ τὸ πλάτος αὐτοῦ. Οὐδὲν ἐκ τούτου ἀποδεικνύεται, διότι τὸ πλείστον τῶν γυναικῶν προτιμῶσι νὰ δοκιμάζωσι κατ' εἶκον τοὺς καλτσοδέτας, οὗς ἐξωθεν ἀγοράζουσι, καὶ ἐκεῖ νὰ διασκευάζωσιν αὐτοὺς συμφῶνως πρὸς τὸ μέγεθος τῆς κνήμης των».

«Δυσχελευόμεθα νὰ εἰκάσωμεν, ὅτι ἐνταῦθα ὁ ἀρθρογράφος ἐκθέτει τὰς ἀληθείς του ἰδέας. Ἐὰν ὁ Μπωβαί, ἐξετάζων τὸ πτώμα, εὔρεν αὐτὸ κατὰ τὰς ἀναλογίας του ἐν γένει καὶ τὴν ἐξωτερικὴν του ὄψιν ὅμοιον πρὸς τὴν ἐξαφανισθεῖσαν νεάνιδα, τοῦτο ἤρκει (ἀσχετῶς ἐτι πρὸς τὸ ζήτημα τῆς ἐνδυμασίας) ἵνα ἀποφανθῇ οὗτος ἀδιστακτικῶς. Ἐὰν πρὸς τούτοις εὔρισκον ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ πτώματος τριχῶσιν, ἧς ὅμοιαν ἔφερε καὶ ὁ βραχίων τῆς ζώσης Μαρίας, ἡ γνώμη του ὄφειλε δικαίως νὰ ἐνισχυθῇ ἐτι μᾶλλον. Ἐὰν ἡ Μαρία εἶχε τοὺς πόδας λεπτοφυεῖς, ἡ περὶ ταυτότητος πιθανότης ἐπρεπε ν' αὐξήσῃ κατ' ὄχι ἀριθμητικὴν ἀλλὰ γεωμετρικὴν. Προσθέσατε εἰς πάντα ταῦτα καὶ ὑποδήματα, ἅτινα ἐκείνη ἐθεάθη φέρουσα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξαφανίσεώς της, καὶ μοιλοῦντι τὰ ὑπόδημα τὰ πωλοῦνται κατὰ δέματα, θά ἴδητε τὴν πιθανότητα αὐξανομένην μέχρι βεβαιότητος. Ὅ,τι καθ' ἑαυτὸ δὲν θά ἦτο ἐνδείξις ταυτότητος, καθίσταται, ὁπόταν τεθῇ πρὸς ἐνίσχυσιν, μία τῶν ἀσφαλεστέρων ἐνδείξεων. Προσθέσωμεν, τέλος, εἰς ταῦτα καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ πῖλου ἀνθη, ὅμοια καθ' ὁλοκληρίαν πρὸς τὰ τῆς ἀπολεσθεῖσης νεάνιδος, καὶ οὐδὲν πλείοτερον θά ποθῆσωμεν νὰ μάθωμεν. Ἐν μόνον ἐξ αὐτῶν τῶν ἀνθῶν, καὶ οὐδὲν πλείοτερον θά ποθῆσωμεν νὰ μάθωμεν ἀλλὰ τί θά εἴπωμεν ὅταν ἔχωμεν δύο τοιαῦτα, ἢ τρία, ἢ καὶ πλείοτερα; Ἐκάστη τῶν ἐνδείξεων τούτων ἀποτελεῖ μίαν περιπλέον μαρτυρίαν, μαρτυρίαν οὐχὶ προστιθεμένην εἰς τὴν προηγουμένην ἀπόδειξιν ἀλλ' ἐπαυξάνουσαν ἐκείνην καταπληκτικῶς. Ἐπὶ τῆς μακαριτίδος ἀνευρίσκομεν ἤδη καλτσοδέτας ὁμοίους πρὸς ἐκείνους οὗς ἐφόρει ἡ ζῶσα Μαρία ἢ ἐξακολούθησις τῶν ἐρευνητῶν τῇ ὄντι καταντᾷ αὐτόχρημα ἀνοησία.

Πρὸς τούτοις ὅμως, εὔρισκόμεν τὴν πόρπην τῶν καλτσοδετῶν ἐραμμένην βαθύτερον, ἵνα καταστήσῃ αὐτοὺς στενοτέρους, ὡς ἐπραξε τοῦτο ἡ Μαρία ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της ἀπὸ τῆς οἰκίας. Τὸ ν' ἀμφιβιβαλλόμεν ἐτι, εἶνε παραφροσύνη ἢ ὑποκρισία. Ὅ,τι ὁ Ἄστέροσ λέγει σχετικῶς πρὸς τὴν σμικρύνσιν ταύτην τοῦ καλτσοδέτου, ἧτις δέειν κατ' αὐτὸν νὰ θεωρηθῇ ὡς τι ὅλως σὺνήθης, οὐδὲν ἄλλο δεικνύει ἢ τὴν ἐν τῇ πλάνῃ ἐπιμονὴν αὐτοῦ. Ἡ ἐλαστικότης καλτσοδέτου μετὰ πόρπης εἶνε ἀρκούσα ἐνδείξις τοῦ ἐκ τὰ κτου χαρακτῆρος μιᾶς τοιαύτης σμικρύνσεως. Πρᾶγμα κατεσκευασμένων οὕτω ὥστε νὰ προσηρμύζηται καλῶς, κατὰ σπανίαν περιπτώσεως εἶνε ἀνάγκη ἐπιδιορθώσεως. Ἴσως κατόπιν παθῆματός τινος, ἐν τῇ πλῆεν κυρίᾳ αὐτοῦ σημασίᾳ, οἱ καλτσοδέται τῆς Μαρίας ἔσχον ἀνάγκη τῆς ἐν λόγῳ σμι-

κρύνσεως. Αυτό και μόνον τὸ δεῖγμα ἠδύνατο νὰ θεωρηθῆ λίαν ἐπαρκῆς ἀπόδειξις τῆς ταυτότητός της. Ἀλλὰ τὸ ἐνδιαφέρον δὲν εἶνε, ὅτι τὸ πτώμα ἔφερε τὰς καλτοσοδέτας τῆς ἀπολεσθείσης νεάνιδος, ἢ τὰ ὑποδήματά της, ἢ τὸν πῖλον της ἢ τὰ ἄνθη τοῦ πῖλου της, ἢ ἰδιαίτερόν τι γνώρισμα, ἢ τὴν ἐξωτερικὴν ἐκείνης θέαν καὶ τὰς γενικὰς ἀναλογίας ἐν γένει — τὸ σημαντικὸν εἶνε ὅτι τὸ πτώμα κατέχει ἐν ἑκάστων τούτων, καὶ τὰ κατέχει ἐν συνόλῳ.

Ὁ Ἀστὴρ, λοιπὸν, νομίζων ὅτι παρέχει δεῖγμα ἐξυνοίας, οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ ψιττακίζει τὰς φύλακας τῶν ἀνθρώπων τοῦ νόμου, οἵτινες, ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ψιττακίζουν αὐτοὶ οὗτοι τοὺς τετραγωνικοὺς τῶν ποινικῶν δικαστηρίων παρατηρήσατε δὲ, ὅτι μέγα μέρος ἐκείνου ὕπερ ἐν τῷ δικαστηρίῳ οὐδὲ κἄν ἀναγνωρίζεται ὡς ἰκανὸν πρὸς ἀπόδειξιν, εἶνε ἐν τῇ διανοίᾳ ἢ πράγματι καλλίστη τῶν ἐνδείξεων. Διότι, τὸ δικαστήριον, ἀκοουθούν γενικοὺς καθ' ὕλην κανόνας, τοὺς ἐν γένει ἀνεγνωρισμένους καὶ γεγραμμένους ἐντὸς τῶν βιβλίων, δὲν ἀρέσκειται νὰ τρέπεται εἰς τὰς κατ' ἰδίαν εἰκασίας. Ἄλλ' οὐχ ἤττον, ἢ ἐπίμενος αὐτῇ ἐπὶ τοῦ κανόνος προσκόλλησις μετὰ τῆς περιφρονήσεως πρὸς τὴν ἀντιφάσκουσαν ἔνστασιν, ἀποτέλεσμα ἐνίοτε ἔχει τὴν κατόπιν μακροχρονίων ἐρευνῶν ἀρκούντως ἐπιτυχῆ ἐκβασιν τῆς ὑποθέσεως.

(ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΠΟΝΤΙΚΟΙ

Οἱ ποντικοὶ εἶνε ἀξιοσθέντα καὶ εὐγενῆ ζῶα. Ὁ βίος τῶν εἶνε πατριαρχικὸς, ὁ δὲ λευκὸς πάγων, τὰ ἐξέχοντα βλέφαρα, καὶ οἱ διαπεραστικοὶ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, δίδουσιν εἰς τὸ ἦθος τῶν γαληνότητά τινα μεγαλεῖον. Ὁ ποντικὸς ὡς γνωστὸν προτιμᾷ νὰ διαιτῆται ἐν πτωχαῖς καλύβαις ἢ ἐν μεγαλοπρεπέσιν ἀνακτόροις. Ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἶνε στενῶς συνδεδεμένη πρὸς τὰ θαυμάσια ζῶα ταῦτα, ἅτινα ἠκολούθησαν στρατοῦς, καὶ μετέσχον θαλασσίῳ ἐστρατεϊῶν, καὶ εἶδον πολλῶν ἀνθρώπων ἄστεα, ὅπως οἱ εἰσδραμόντες κατὰ τὸν μεσαιῶνα βάρβαροι εἰς τὴν Εὐρώπην, εἶχον τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐν τῇ κοινωρικῇ ἐξελλέξει, οὐ μικρὸν ὠφελήσαντες οὕτω καὶ οἱ ποντικοὶ ὡς πληρῆ στέλλονται ἐν μέσῳ τῶν λαῶν, ὡς προνοηθέντα καὶ ποιηῆ. Οἱ θεολόγοι ἔπρεπε νὰ ἀξίωσι τὰ ζῶα ταῦτα πολὺ ὑψηλότερα τῶν ἱερέων καὶ τῶν νομοθετῶν, διότι μετέσχον ἐνεργότερα τῶν τυχῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ Πλίνιος ἐπλήρωσε ὀλόκληρα κεφάλαια τοῦ ὀρθόου βιβλίου του, ἀφηγούμενος τὴν ἱστορίαν πόλεων καταστραφειῶν ὑπὸ τῶν ποντικῶν. Δὲν εἶνε δὲ ἄγνωστον εἰς πολλοὺς, πῶς στέφος ἐκ τῶν χρησιμωτάτων τούτων ζῶων ἔστυραν τὸν ἀρχιεπίσκοπον τῆς Μαγερτίας ἀπὸ τοῦ πύργου του εἰς τὸ μέσον τοῦ Ρήνου καὶ δὲν ἐντόσυν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν εὐσεβῆ ἐκεῖνον ἱεροφάντην, πρὶν ἢ ἐξαλείψωσιν ἀπ' αὐτοῦ πᾶν ἔχθος ἀνθρωπίνης φυσιογνωμίας τῇ βοηθείᾳ

τῶν δραστηρίων ὀδόντων τῶν. Ὁ ποντικὸς ἀφοσιούται εἰς τοὺς ἀγαπῶντας αὐτὸν, καὶ μαρτυροῦσι τὰ χροονικὰ τῶν διαφορῶν φυλακῶν τοῦ κόσμου, εἶνε δὲ δεξιὸς καὶ ροήμων χειρῶν. Μετὰ μεγάλης τέχνης κατασκευάζει τὸν οἶκον του καὶ ἐκλέγει ἀρχινοῦστατα τὸν καταλληλότερον τέκνον πρὸς οἰκοδομήν. Εἰς αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος εἰρέσθω, ὅτι οὐδὲν ἄτομον τοῦ γένους τῶν χριστιανικωτάτων ζῶων τούτων στερεῖται στέγης. Ὅταν ἢ οἰκοδομηθῇ οἰκία εἶνε προωρισμένη διὰ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ποντικῶν, γίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δύο τετραγωνικῶν ποδῶν, καὶ ἀναλόγως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν μελῶν ἅτινα προῦρισται νὰ περιλάβῃ ἢ κατοικήσῃ, ἐπιμειλίστατα εὐρύρεται, καὶ διαίρεται εἰς τόσα μέρη ὅσαι εἰσὶν αἱ κατοικοῦσαι οἰκογένειαι. Ὅλα ταῦτα ἀποδεικνύουσι νοημοσύνην παρὰ τοῖς ζῴοις τούτοις, ἀλλὰ καὶ συνήμα ἐλλειψίην μειοδότητος ἀτόμων ἰδιοποιουμένων καὶ προϊόντα τῆς νοημοσύνης ταύτης.

Γνωστὸν δὲι οἱ ποντικοὶ κολυμβῶσι θαυμάσια, διαβαίνοντες ποταμοὺς, ἴνα προμηθενῶσι τροφήν ἀπὸ οἰκιδῶν ἢ κήπων. Τὰς διαπερθεμένους ταύτας ποιοῦνται πρὸ τῆς ἡμέρας, ἴνα μῆσφαρθῶσιν ἅπαξ συλληθθεῖς ὁ ποντικὸς διὰ παλίδος, σπαρῶς συλλαμβάνεται ἐκ δευτέρου, τόση εἶνε ἡ ἀρχινοία του. Ἀγαπᾷ πολὺ τὸ ὕδωρ, ὅταν δὲ εὐρισκόμενος ἐν πλοίῳ δὲν εὐρίσκη ἀρκετὸν νὰ κατασβύνη τὴν δίψαν του, κατασβύνη εἰς μυρία καὶ ἑκτακτα ἐπινοήματα. Κατὰ τὰς βροχερὰς νύκτας ἀνέρχεται ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, πίνει, καὶ ἀνέρχεται ἐπὶ τῶν ἰστῶν ἴνα συλλέξῃ τὸ ἐν ταῖς πτωχαῖς τῶν ἰστῶν διακρατούμενον ὕδωρ. Ἐν μεγίστῃ δίψῃ καὶ ἀνυδρίᾳ, ἐπιτίθεται κατὰ τῶν περιεχόντων οἰκόπνευμα ἀγγέλων καὶ πίνει τόσον ὅστε ἀδυνατεῖ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν φωλεάν του. Ἀντατα θαυμασιώτατα νὰ ἐξαπατήσῃ προσεκτικωτάτην νοικοκυρὰν, νὰ τῆς κλέψῃ ὡς ἀπὸ ἀσφαλεσιώτατης τροφοθήκης καὶ νὰ κατέλθῃ ἀστραπηδὸν κομίζων τὰ ὡς διὰ πολλῶν κλιμάκων εἰς τὸ βάθος τῆς ὀπῆς του. Πῶς γίνεται τοῦτο: Ἀληθὲς θαῦμα! ἔχῃ, ἀπλοῦστατα οἱ ποντικοὶ βοηθοῦσιν ἀλλήλους πρὸς τὸ κοινοὺν ἀγαθόν. Ἐν τῇ περιπτώσει δὲ τῶν ὄντων, τρεῖς ἢ τέσσαρες ποντικοὶ τοποθετοῦνται ἐν γραμμῇ εἰς ἐπαρκεῖς ἀποστάσεις ὅπως καταβιβάσωσι τὴν λείαν τῶν. Τοῦ συνεταιριστικοῦ πνεύματος αὐτῶν ὑπάρχει ὑπερία παραδειγμάτων καὶ θὰ ἐπλήρουν πολλὰς σελίδας θέλων ν' ἀπαριθμῶσιν αὐτά. Οἱ ποντικοὶ ἐν ροπῇ ὀφθαλμοῦ συνεννοῦνται καὶ ὀργαρίζονται, προσβαλλόμενοι τυχῶν ὑπὸ ἐχθροῦ. Ἀναφέρεται γαλῆ κατακρεουργηθεῖσα ὑπὸ σώματος ἀνδρείως ποτὲ ἀμνηθέντων ποντικῶν. Τοῦτο κατὰ τόσον φαίνεται ἴσως παραδοξότερον, καθόσον δὲν ἔχουν ὅπουρθεον στρατιωτικῶν, οὔτε κοινοβόλιον, ἀλλ' ἐγὼ κλίω νὰ πιστεύσω, ὅτι τὰ γενήματα ταῦτα τῆς ἀνθρωπίνης φαντασίας δὲν εἶνε ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ἐθνικὴν ἄμυναν. Οἱ ποντικοὶ τιθασσεύονται καὶ ἐκπαιδεύονται. Ἀναφέρονται ποντικοὶ καλλιτέχναι, διότι ἐδιδάχθησαν νὰ ὑποκρίνωται θαυμάσια ἀπὸ σκηρῆς. Τὸ τάλατον αὐτῶν κατέδειξαν ποτε ἐνώπιον θεατῶν Βέλγων, ποντικοὶ περιβεβλημένοι μικροσκοπικὴν ἀνθρωπίνην ἐνδυμασίαν, καὶ ἐποκρινόμενοι γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν. Τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἦτο ὁ ἀπαρχορισμὸς ὁμοῦματος γαλῆς, περίξ τῆς ὁποίας οἱ ποντικοὶ παρήλασαν ἐν θριαμβευτικῇ πορείᾳ.

(Ἐκ τοῦ ἐν Λονδίῳ γραφείου τῆς Ἀκροπόλεως)